

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, zastoupen Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, 639 00 Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, č. j. KRPB-299636-12/ČJ-2014-0600DP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2016, č. j. 41 A 42/2015 – 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Dne 28. 11. 2014 požádal žalobce o obnovu blokového řízení, v němž mu byla dne 11. 1. 2012 uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 11. 1. 2012 kolem 12.50 hod. v Brně na ulici Nové sady jako řidič vozidla RZ X projel křižovatku na červenou, čímž porušil povinnost dle § 70 odst. 2 písm.

a) zákona o silničním provozu. Žalobce namítl, že daný přestupek objektivně nemohl spáchat, jelikož se od 9. 1. 2012 do 13. 1. 2012 nacházel ve Velké Británii, kde prezentoval moravská vína v restauraci ve městě Walton on the Naze. V žádosti uvedl, že přikládá zvací dopis, doklad o stravování a čestná prohlášení několika osob, nicméně žádná z těchto listin k podání připojena nebyla. Dále jako důkaz nabídl porovnání podpisů na pokutových blocích, jelikož podpis na předmětném pokutovém se neshoduje s jeho podpisem.

[2] Městské ředitelství policie Brno (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žádost o obnovu řízení zamítlo rozhodnutím ze dne 15. 1. 2015, č. j. KRPB-299636/ČJ-2014-0602KR-MAZ. Podle podkladů ve spise dle pokutového bloku byla pokuta obviněným z přestupku na místě uhrazena. Správní orgán prvního stupně uvedl, že z pokutového bloku je zřejmé, že policisté ověřili totožnost žalobce podle jeho občanského průkazu a řidičského průkazu. Ztráta nebo odcizení těchto dokladů nebyly hlášeny. Podpisy na pokutovém bloku a na žádosti o obnovu řízení se shodují. Tvrzení o pobytu v zahraničí žalobce nijak nedoložil, přestože dle obsahu podání k němu měly být připojeny důkazy. Za této situace nebylo nutné přistoupit ani k výsledku svědků. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. KRPB-299636-12/ČJ-2014-0600DP (dále jen „napadené rozhodnutí“), a výše uvedené rozhodnutí potvrdil. Argumentaci žalobce vyhodnotil jako účelovou, jelikož nevznikla jakákoliv pochybnost, že žalobce jako přestupce skutečně souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, č. j. 41 A 42/2015 – 77 (dále jen „napadený rozsudek“). Dle krajského soudu správní orgány v projednávané věci dostaly požadavku zjistit skutkový stav věci, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal. Rozhodujícími důkazy byly podpisy žalobce na pokutovém bloku a žádosti o obnovu řízení a pokutový blok samotný, na němž je žalobce ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu, jejichž ztráta či odcizení nebyly hlášeny. Žalobcem navrhované důkazy byly tudíž posouzeny jako nadbytečné. Krajský soud souhlasí s žalovaným, jenž považuje za stěžejní důkaz skutečnost, že policisté, o jejichž věrohodnosti zde nejsou pochyby, ztotožnili podobnost žalobce s fotografiemi na občanském a řidičském průkazu.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, replika žalobce

[4] Žalobce / stěžovatel / napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud se nevypořádal s tvrzením, že správní orgány hodnotily pouze vlastní a nikoli stěžovatelem navrhnuté důkazy. Takový postup je však možný pouze tehdy, pokud žalovaný na základě relevantní a přezkoumatelné úvahy žalobcovy důkazy vyřadí např. pro nadbytečnost, účelovost, nevěrohodnost atd. Pakliže by takto postupovaly všechny správní orgány, nemělo by dokazování smysl, neboť by automaticky byly vyřazeny důkazy navržené účastníky. Tímto postupem dochází k vytvoření značné nerovnosti v postavení účastníků a je zde vytvářen prostor pro zjevnou svévoli správních orgánů.

pokračování

[5] Krajský soud se vůbec nevypořádal s námitkou stěžovatele o nepravosti jeho podpisu na pokutovém bloku. Stěžovatel opakovaně uváděl, že tento podpis není jeho, správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný si však sám udělal závěr o otázce pravosti, kterou je oprávněn odpovědět toliko znalec. Správní orgány nejsou oprávněny samostatně posuzovat otázky, k nimž je potřeba určitá odbornost a vzdělání.

[6] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný vůbec nepochopil obsah usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65. Žalovaný totiž zamítl žádost o obnovu řízení z důvodu, že stěžovatel nezpochybnil spáchání předmětného přestupku, a závěry předmětného usnesení tak neaplikoval. Pokud však žadatel o obnovu řízení relevantním způsobem zpochybní spáchání přestupku v blokovém řízení, je na místě provést řádné dokazování za účelem prokázání, zda důkazní břemeno ohledně nespáchání přestupku přiměřeně unesl či nikoliv.

[7] Žalovaný se rovněž nevyjádřil k námitce spočívající v přednostním posouzení žádosti o obnovu řízení jako žádosti o určení právního vztahu dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve smyslu odlišného stanoviska JUDr. Jaroslava Vlašína k citovanému usnesení rozšířeného senátu. Krajský soud měl tedy napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud navíc ani nevysvětlil, proč přes zcela přesvědčivou a relevantní argumentaci žalovaný neměl přednostně postupovat dle uvedeného odlišného stanoviska. Ostatně ani většinový názor rozšířeného senátu přesvědčivě nevysvětlil, jak je možné obnovit blokové řízení, které nikdy neproběhlo.

[8] Žalovaný dle stěžovatele v zásadě nerozumí obsahu volného hodnocení důkazů a krajský soud se k podstatě této námitky vůbec nevyjádřil, proč je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel nezpochybňuje možnost neprovedení důkazů pro jejich účelovost, ani možnost žalovaného vyhodnotit, které důkazy jsou rozhodující a které nikoli. Pouze setrval argumentuje, že pokud nabídl žalovanému řadu relevantních důkazů, měl je žalovaný buď provést, anebo jejich neprovedení (z tvrzeného důvodu účelovosti) přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, což však žalovaný neučinil. Na základě relevantních důkazů předložených stěžovatelem zde byly minimálně dva konkurující si scénáře, tedy i alternativní scénář, že stěžovatel se přestupku nedopustil a například osoba jemu podobná se znalostí jeho podpisu se na základě ve vozidle ponechaných dokladů za stěžovatele vydávala. Jde o zcela reálnou možnost a potvrdit či vyvrátit ji lze pouze na základě řádného a komplexního hodnocení všech relevantních důkazů.

[9] Krajský soud, stejně jako žalovaný, odmítl provést důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví jako nadbytečný, aniž by tento svůj postup přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

[10] Námitku trestní povahy bodového systému krajský soud vypořádal s tím, že sankční body zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností a přidělování bodů tak nespadá do pravomoci žalovaného. Nadále zůstává nezodpovězena zásadní námitka, že s obviněným řidičem není vedeno řízení o udělení

trestných bodů, nemá možnost se hájit, o trestu se dozví až ex post a navíc se proti přidělení trestných bodů nemůže ani efektivně bránit. Celá právní úprava přidělování trestných bodů je tak zcela ústavně nekonformní a bylo na krajském soudu, aby se s touto námitkou přesvědčivě a přezkoumatelně vypořádal. Kdyby správní orgány zahájily se stěžovatelem ihned trestní řízení o přidělení bodů, mohl proti pokutovému bloku brojít již krátce po jeho vystavení, a za daleko příznivější důkazní situace.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v napadeném rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v místě a čase přestupku ztotožněn prostřednictvím dvou veřejných listin, na nichž byla vyobrazena jeho podoba (občanský průkaz a řidičský průkaz), žádná z nich nebyla hlášena jako ztracená či odcizená. Správní orgány porovnaly podpisy na pokutovém bloku a podání stěžovatele a neshledaly žádné odlišnosti. Žalobci se nepodařilo závěrem o spolehlivě zjištěném skutkovém stavu otrást ani svými tvrzeními ani doloženými důkazy. Proto žalovaný neprovedl pro nadbytečnost další dokazování, stejně pak učinil i krajský soud v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí.

[12] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného namítá, že ve správním řízení i před soudem navrhoval řadu relevantních důkazů, které byly opomenuty nebo neprovedeny s odkazem na nadbytečnost či účelovost, aniž by jejich neprovedení bylo přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Jako špatný vtip zní závěr žalovaného, že se stěžovateli nepodařilo se závěry žalovaného otrást ani svými tvrzeními ani doloženými důkazy, když vzápětí v další větě uvádí, že pro nadbytečnost tyto důkazy nevyhodnotil, a navíc ani žádným přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem neodůvodnil neprovedení důkazů pro údajnou nadbytečnost či účelovost. Žalovaný a posléze soud si zřejmě předběžně učinili závěr o míře pravděpodobnosti obou verzí události, zřejmě vyhodnotili verzi žalovaného jako více pravděpodobnou, a na základě toho se rozhodli neprovést žádný navržený důkaz s odkazem na jeho nadbytečnost či účelovost. Není však na místě spekulovat o míře pravděpodobnosti verze stěžovatele, protože jím předložená a relevantními důkazy doložená verze je možná. Pokud se nabízel důkaz ve formě znaleckého porovnání podpisů žalobce na pokutovém bloku a jeho pozdějšího podání, bylo na žalovaném, aby takový důkaz provedl.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

[15] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, *jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování*. Obnovou blokového řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, přičemž dospěl k závěru, že *obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení*. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Tvrzení o neudělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení tudíž může představovat skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení. Z rozhodnutí rozšířeného senátu dále vyplývá, že jestliže se správní orgán rozhodující o obnově řízení po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne (bod [42] usnesení).

[16] Uvedená východiska jsou v zásadě nesporná a nebyla zpochybněna žalovaným ani stěžovatelem. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by z napadeného rozhodnutí vyplývalo nepochopení žalovaného ve vztahu k citovanému usnesení rozšířeného senátu. Uvedené závěry samozřejmě nelze chápat tak, že již ze samotné existence pokutového bloku vyplývá souhlas osoby na něm uvedené s projednáním přestupku v blokovém řízení, čímž by *de facto* byla nepřipustná každá žádost o obnovu blokového řízení. Nic takového ovšem v napadeném rozhodnutí uvedeno není. Žalovaný neodůvodnil rozhodnutí o zamítnutí žádosti tím, že by stěžovatel vůbec nevzněl pochyby o udělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení. Dospěl toliko k závěru, že ve světle shromážděných podkladů se stěžovateli nepodařilo průběh blokového řízení relevantním způsobem skutečně zpochybnit, neboť svá tvrzení v žádosti žádným způsobem před správním orgánem prvního stupně nedoložil, ač tak učinit mohl.

[17] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013 – 54, na který účastníci řízení taktéž odkazují, důvody pro obnovu řízení je tedy třeba zkoumat podle dvou kritérií: 1) formálního, tedy zda jde v daném případě o nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti existovaly v době původního řízení a zda je stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit; a 2) materiálního, tedy zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohou vést k jinému rozhodnutí ve věci. Materiální korektiv má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Jeho úkolem je zcela zjevně odfiltrovat ty případy, kde je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení. Tam, kde nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější

obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení.

[18] Pro obnovu řízení na žádost účastníka řízení zároveň platí, že povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V tomto řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybní závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení. Navíc, jak plyne i z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu (viz zejm. bod [33] uvedeného usnesení), k výkladu možnosti obnovy blokového řízení je třeba přistupovat tak, aby nebyl zcela popřen smysl blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem, a aby se z institutu obnovy řízení nestal způsob, jak v případech původně řešených v blokovém řízení uniknout sankci za přestupek (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 103/2011 – 89).

[19] Smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti v případě, kdy později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena, se daného přestupku objektivně nemohla dopustit. Nemá a nemůže sloužit jako svého druhu standardní opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení. Uvedenou právní úpravu nelze vykládat tak, že účastník řízení se může omezit na pouhé prohlášení, že souhlas s projednáním v blokovém řízení neudělil, resp. v době spáchání přestupku se na místě přestupku nenacházel, a správní orgány by jej měly poté vyzývat k doplnění či odstranění obsahových vad žádosti nebo dokonce rovnou samy začít vyšetřovat, kde se účastník řízení v době spáchání přestupku skutečně nacházel. Takový výklad by naprosto popřel smysl právní úpravy blokového řízení. Žadatel o obnovu řízení by naopak měl v těchto případech tvrdit a doložit takovou verzi reality, která je způsobilá jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správnímu orgánu poté přísluší hodnotit, zda žadatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní v tomto směru unesl a je na místě obnovu řízení povolit, zda je třeba dokazování doplnit, nebo zda jsou tvrzení a žadatelem doložené důkazy natolik „slabé“, že samy o sobě nemohou doposud zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit.

[20] V posuzovaném případě stěžovatel v žádosti o obnovu řízení tvrdil, že přestupek nemohl spáchat, jelikož se v době jeho spáchání nacházel ve Velké Británii. Uvedl, že jako důkaz předkládá zvací dopis, doklad o stravování a čestné prohlášení provozovatele restaurace ve Velké Británii, p. D. G. Dále výpověď několika svědků, z nichž jeden s ním měl absolvovat část cesty do Norimberku, dále uvedl spolupracovníka, rodiče a další dva vinaře, jejichž vína byla prezentována na uvedené akci ve Velké Británii. Z podání není zřejmé, jestli a kteří z nich měli se stěžovatelem v uvedeném období ve Velké Británii pobývat. Dále nabídl porovnání podpisů na jednotlivých pokutových blocích, jelikož podpis na předmětném bloku se neměl shodovat s jeho podpisem. Žádný z uvedených důkazů však k podání připojen nebyl. Správní orgán prvního stupně poté provedl srovnání podpisů na podání stěžovatele a na předmětném pokutovém bloku a dospěl k závěru, že se

pokračování

shodují. Zjistil, že stěžovatel byl ztotožněn na základě fotografií v platném občanském průkazu a řidičském průkazu, které byly policistům předloženy. Nebylo tedy zpochybněno, že se přestupku dopustil stěžovatel. Tvrzený pobyt v zahraničí navíc ničím nedoložil. Z uvedených důvodů nebylo nutné provádět ani výslech navrhovaných svědků.

[21] Teprve v řízení o odvolání stěžovatel doložil toliko anglicky psané přípisy podepsané jménem D. G. (zvací dopis, doklad o stravování a čestné prohlášení provozovatele restaurace ve Velké Británii). Zároveň v odvolání namítal, že žádná ze zmíněných skutečností orgánem prvního stupně neprokazuje, že by byl na místě přestupku. Neví, z jakého důvodu se neznámá osoba prokazovala jeho průkazy totožnosti a jestli doklady byly pravé nebo šlo o falzifikáty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil argumentaci stěžovatele jako účelovou a ztotožnil se s hodnocením správního orgánu prvního stupně, neboť nevznikla jakákoli pochybnost o ztotožnění pachatele přestupku a že skutečně souhlasil s projednáním v blokovém řízení.

[22] Nejvyšší správní soud nepokládá uvedený postup správních orgánů v posuzovaném případě za nezákonný. Je třeba upozornit, že v žádosti o obnovu řízení stěžovatel svůj tvrzený pobyt ve Velké Británii ničím nedoložil. V odvolání doložil pouze několik dopisů podepsaných jménem D. G., a to bez bližší identifikace. Nelze souhlasit s tvrzením, že nebyla prokázána přítomnost stěžovatele na místě přestupku. Všechny shora uvedené skutečnosti nasvědčují tomu, že stěžovatel skutečně na místě přestupku souhlasil s vyřízením přestupku v blokovém řízení. Naopak, stěžovateli se nepodařilo nijak doložit, že by se v době spáchání přestupku nacházel ve Velké Británii. Přitom pokud tomu tak skutečně bylo, nemělo by činit větší problém tuto skutečnost prokázat. Jelikož dle vlastního vyjádření stěžovatel ponechává řidičský průkaz a občanský průkaz ve vozidle v České republice (i existenci pokutového bloku si stěžovatel vysvětluje tím, že přestupku se dopustila osoba jemu podobná se znalostí jeho podpisu, přičemž se za něj vydávala na základě dokladů ponechaných ve vozidle, viz č. l. 17 soudního spisu krajského soudu), měl by disponovat minimálně letenkou nebo jiným obdobným jízdním dokladem pro cestu do Velké Británie.

[23] Pokud jde o navrhované důkazy, z rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu vyplývá, že jejich provedení bylo shledáno nadbytečným. Stěžovateli lze dát za pravdu, že shoda či odlišnost podpisů je zpravidla předmětem znaleckého zkoumání. K tomu však nemusí dojít vždy, zejména pokud jsou oba podpisy do té míry podobné, že tuto podobnost dokáže zhodnotit i laik. I judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby si o určité otázce v některých jednodušších případech učinil soud úsudek sám, přestože jde o otázku v první řadě odbornou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50). I v tomto bodě je třeba připomenout, že se v posuzovaném případě nejedná o *ex officio* vedené sankční řízení, ale o řízení o mimořádném opravném prostředku na žádost účastníka řízení, v němž břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží primárně na straně tohoto účastníka. Správní orgány by se naopak jistě musely vypořádat s případným znaleckým posudkem předloženým stěžovatelem, z něž by vyplývalo, že se v případě podpisu na pokutovém bloku jedná o mimořádně zdařilé falzum.

[24] Z důvodu nadbytečnosti správní orgány neprovedly ani výslech navrhovaných svědků. Z žádného podání stěžovatele nadto nevyplývá, ke kterým skutečnostem se měli tito svědci vyjádřit. Pokud snad stěžovatele označení spolupracovníci, rodiče a vinaři na tvrzené zahraniční cestě do Velké Británie doprovázeli, tím spíše by měl být k dispozici nějaký objektivní doklad uskutečnění této cesty. Pokud jej nedoprovázeli, nemohli by k jeho přítomnosti ve Velké Británii přinést žádné informace.

[25] Stěžovatel v žádosti alternativně navrhoval, aby byla žádost posouzena jako návrh na určení právního vztahu dle § 142 správního řádu a aby správní orgán rozhodl, že právní vztah na základě uložení pokuty v blokovém řízení za uvedený přestupek nevznikl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl správní orgán prvního stupně, že nemůže být pochyb o tom, že odpovědnostní vztah stěžovatele za přestupek vznikl (a trvá) na základě pravomocného rozhodnutí v blokovém řízení. Na to stěžovatel reagoval v odvolání tvrzením, že nadále trvá na svém názoru, že nejefektivnějším vyřízením celé věci je postup uvedený v alternativním návrhu. K tomuto tvrzení se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, na což stěžovatel upozornil ve správní žalobě. V dalším ze svých podání v řízení před krajským soudem poté uvedl, že *bylo předně volbou žalovaného, že celou věc řešil jako obnovu řízení, když žalobce již v žádosti o obnovu blokového řízení... požádal, aby v souladu s dle jeho názoru vhodnějším a logičtějším stanoviskem soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Vlašina řešil přednostně žádost jako návrh na určení právního vztahu* (srov. č. 1. 46 soudního spisu krajského soudu). Nejvyššímu správnímu soudu tak není zcela zřejmé, kam míří kasační námitka ohledně přednostního posouzení žádosti jako návrhu na určení právního vztahu. V rozhodnutí prvního stupně je zcela jasně uvedeno, že správní orgán má za to, že odpovědnostní vztah stěžovatele za uvedený přestupek vznikl a trvá. V odvolání stěžovatel nic konkrétního nenamítl, pouze uvedl, že efektivnější by dle jeho názoru bylo řízení o určení právního vztahu. V žalobě pak namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tomto směru, nicméně pro absenci konkrétní odvolací námitky žalovaný neměl co vypořádávat. Sám stěžovatel pak v jiném podání v řízení před krajským soudem přiznává žalovanému právo volby v tom, jak celou věc řešit, tj. zda jako obnovu řízení nebo řízení o určení právního vztahu. Dodává, že obnova řízení je složitým a nevhodným prostředkem, jelikož se stěžovatelem žádné řízení nikdy neproběhlo. Napadený rozsudek krajského soudu tak nelze hodnotit jako nepřezkoumatelný, jelikož v žalobě nebyla vznesena žádná konkrétní námitka. Naprosto nelogicky pak vyznívá argumentace ve prospěch nemožnosti obnovy blokového řízení, jelikož jednak byla vyvrácena citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu, a zároveň podporuje správnost výroku napadeného rozhodnutí, kterým byl návrh na obnovu řízení zamítnut.

[26] Zcela mimo předmět tohoto řízení míří poukaz stěžovatele na trestní povahu záznamu bodů v registru řidičů. Předmětem řízení je v posuzovaném případě rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení ve věci přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení, a nikoliv záznam bodů v registru řidičů.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[27] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu